

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρόμαί ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' Ἐν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 33

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια.)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ Κ. ΑΣΟΜΩΓΙΩΝ

— Μὴν ἀμφιβάλλετε, κύριε Μανουήλ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ. Ὁ Πάουλι ἐπεβίβρασε τὸ σκάφος τῆς Μορτίσκας καὶ τὸ εὖρε στερεώτατον. Ἐμποροῦμεν λοιπὸν νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι καὶ τὰ δύο πλοῖα ἴσα εἶνε εἰς θέσιν νὰ διέλθουν τὰ στενά χωρὶς ζημίας, καὶ νὰ νυθίσουν εἰς τοὺς σκουμπάσκους. Ἄφ' οὗ, καθὼς λέγετε, οἱ σκουμπάσκοι εἶνε ἐπίσης ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόκον.

— Εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μανουήλ, ἀλλ' ὄχι καὶ ὁ μόνος κίνδυνος.

— Πῶς; ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης με κάποιαν ἀνησυχίαν.

— Ναί... διότι ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ Ἴνδοι...

— Μὴν ἐννοεῖτε τοὺς Γουαχαρίβους; ἠρώτησε τότε ὁ Παῦλος.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητό μου παιδί, ἀπεκρίθη ὁ ἑπαρχος γελῶν, διότι αὐτοὶ οἱ Ἴνδοι εἶνε ὀλωλοὶ ἀκίνδυνοι. Ἐξέρω ὅτι ἄλλοτε ἐθεωροῦντο ἐπίφοβοι, καὶ ἀκριβῶς τῷ 1879, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ θὰ μετέβη εἰς τὰς πηγὰς τοῦ Ὀρενόκου, ἀπέδιδον εἰς αὐτοὺς τὴν καταστροφήν πολλῶν χωρίων καὶ τὴν σφαγὴν τῶν κατοίκων των.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος. Μήπως ὁ πατέρας μου ἐπέσει εἰς τὰ χέρια τῶν Γουαχαρίβων;

— Ὅχι, ὄχι! ἔσπευσε νὰ ποκρίθῃ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ. Ὁ κύριος Μανουήλ βέβαια δὲν ἤμυσε τέτοιο πρᾶγμα ποτέ...

— Ποτέ, κύριε Ἑλλῶκ, ποτέ, ἀγαπητό μου παιδί, καὶ σου ἐπαλαμβάνα, ὅτι ὁ πατέρας σου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέσει θυμὸν τῶν

Γουαχαρίβων, διότι, δεκαπέντε τὰ χρόνια, οἱ Ἴνδοι αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀξιοί: τῶν κακῆς φήμης. Τοὺς εἶδα καὶ τοὺς γνωρίζω. Εἶνε μικρόσωμοι, ἀδύνατοι, γλωμοί, δευλότατοι, ἀκίνδυνοι τέλος πάντων. Δι' αὐτὸ θὰ εἶπα: «Φυλαχθῆτε ὄχι ἀπὸ τοὺς Γουαχαρίβους, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἐκ πάσης χώρας τυχοδιώκτας, οἱ ὁποῖοι συγχάζουν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, καὶ εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον κακούργοι, ἰκανοὶ διὰ κάθε εἶδος ἐγκλημα.

— Δὲν κινδυνεύουν ἀρὰ γε ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τὰ κτήματά σας; ἠρώτησεν ὁ Πατέρον.

— Βεβαίωτα. Δι' αὐτὸ εἰς τὸ Δάνακον ἔχουμεν πάρη κατὰ τὰ μέτρα, ἀν ποτὲ τολμήσουν νὰ ἔλθουν, εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ τοὺς ὑποδράξωμεν... Τὴν αὐτὴν ἄγρυπνον προσοχὴν πρέπει νὰ ἔχουν καὶ οἱ ταξειδιῶται, προπάντων ἀφοῦ περάσουν τὸν Κασικιάρην, διότι αὐτοὶ δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλεῖς.

— Ἐφώντι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶκ, μὰς ἐπληροφόρησεν ὅτι συμμορία πολυάριθμος Κουϊδων λυμαινέται ἐκεῖνας τὰς χώρας.

— Δυστυχῶς ἀπεκρίθη ὁ ἑπαρχος.

— Μὰς εἶπαν ἀκόμη ὅτι ἔχουν ἀρχηγὸν ἕνα κατάδικον δραπέτην.

— Ναί... ἕνα τρομερὸν κακούργον!

— Ἀλήθεια, πολλὰς φορές ἠκούσαμεν δι' αὐτὸν τὸν κατάδικον, παρετήρησε τότε ὁ λοχίας Μαρσιάλης. Μὰς εἶπαν ὅτι ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῆς Καυένης...

— Τῆς Καυένης, ἀκριβῶς...

— Μὰ εἶνε λοιπὸν Γάλλος;

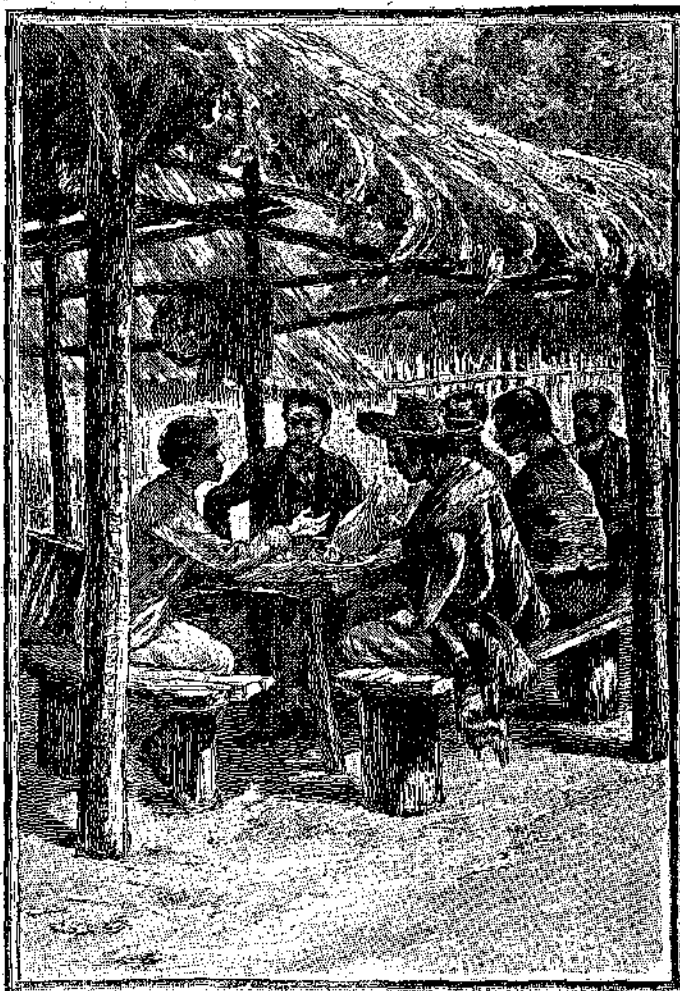
— Ὅχι, εἶνε Ἰσπανὸς καταδικασθεὶς ἐν Γαλλίᾳ, ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Μανουήλ.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Ἀλφάντζ.

— Ἀλφάντζ; ... Ἴσως εἶνε ψευδώνυμον, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρον.

— Φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ ἀληθινὸν τοῦ ὄνομα.

« Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν ὅλοι μετὰ μὲν ἀληθινῶν ὄρων. . . » (Σελ. 270, στήλ. α')

“Αν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἔδλεπε τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸν Ζορρές, θάντελαμ-βάνετο βεβαίως ἐπὶ τοῦ προσώπου του μίαν φρικίασιν, τὴν ὅποιαν οὗτος δὲν κα-τόρθωσε νὰ κρύψῃ. Διὰ μικρῶν βημάτων ὁ Ἰσπανὸς περιπατεῖ κατὰ μήκος τῆς ὄχθης εἰς τρόπον ὥστε νὰ πλησιάζῃ βα-θμηδὲν τὸν ἐμίλον, διὰ νάκοῦν καλλίτε-ρα τὴν συνομιλίαν, καταγινόμενος ὁλο-γὸν νὰ μαζεύῃ διάφορα πράγματα ἐσκορ-πισμένα ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἄλλ’ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν εἶχε στραφῆ ἐξ αἰτίας ἀπροόπτου ἀνασωνήσεως :

— Ἀλφανίξ ; εἶπεν ἀνακράξῃ ὁ λο-χίας Μαρσιάλης, ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἐπαρχον. Ἀλφανίξ εἶπαι :

— Μάλιστα . . . Ἀλφανίξ . . .

— Τότε λοιπὸν ἔχετε δίκαιον . . . δὲν πρόκειται περὶ ψευδώνυμου . . . εἶνε τὸ ἀληθινὸν ὄνομα τοῦ κακούργου.

— Πῶς ; τὸν γνωρίζετε ; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν κατὰπληκτος.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ δὲν τον γνωρίζω ! . . . Ομιλήσε, Παῦλε, καὶ διηγῆσου πῶς καὶ πῶθεν τὸν γνωρίζωμεν. Ἐγὼ μὲ τὰ ὀλίγα ἰσπανικά μου θὰ τα ἔκαμνα θάλασσα, καὶ ὁ κ. Μανουήλ δὲν θὰ κα-τόρθωνε νὰ μ’ ἐννοήσῃ.

Ὁ Παῦλος τότε διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, διότι πολλὰκις ὁ γηραιὸς στρατιώτης τοῦ τὴν εἶχε διηγῆθῃ, ὅταν εἰς τὸ Σαντενοῖ συνομιλοῦν οἱ δύο περὶ τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ.

Τῷ 1871, ὀλίγον πρὸ τῆς λήξεως τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ὅταν ὁ συνταγματάρχης ἐδιοικούσεν ἓνα σύνταγμα πεζικοῦ, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ παρου-σιασθῇ ὡς μάρτυς εἰς μίαν δίκην περὶ κλοπῆς καὶ προδοσίας.

Ὁ κλέπτης αὐτὸς καὶ ὁ προδότης δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ Ἰσπανὸς Ἀλφανίξ. Κατάσκοπος τῶν Πρώσων, ἐνεργῶν ἀντὶ χρημάτων κατασκοπεῖαν πρὸς ὄφελός των, διεπράττειν ἐν τῷ μεταξῷ καὶ κλοπῆς μαζί μ’ ἓνα ἄθλιον στρατιώ-την, ὁ ὁποῖος διέφυγε τὴν τιμωρίαν αὐτο-κτονήσας.

Ὅταν ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἐγκλήματα τοῦ Ἀλφανίξ, ὁ κακούργος ἐπρόφρασε νὰ δραπετεύσῃ καὶ ἐστάθῃ ἄδύνατον τότε νὰ συλληφθῇ. Μόνον μετὰ δύο ἔτη καὶ ὄλως κατὰ τύχην ἔλαβε χώραν ἡ σύλ-ληψίς του, τῷ 1873, ἐξ ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Κερμῶρ.

Ἐδικάσθη ὑπὸ τοῦ Κακουργοδικείου τοῦ Κάτω Λεγγῆρος, καὶ ἐπιβαρυνθεὶς διὰ τῆς καταθέσεως τοῦ συνταγματάρχου, κατεδικάσθη εἰς ἰσθία καταναγκαστικά ἔργα. Ἐκτοτε ὁ Ἀλφανίξ συνέλαθεν ἄσπονδον μίσος κατὰ τοῦ συνταγματάρ-χου Κερμῶρ, — μίσος τὸ ἴσον ἐξεδηλώ-θη διὰ φοβερῶν ἀπειλῶν, ἐπιφυλασσομέ-νου τοῦ κακούργου νὰ το ἐκδηλώσῃ, ἂν ποτε ἤμπορούσε, καὶ δι’ ἔργων ἐκδικήσεως.

Ὁ Ἰσπανὸς ἐστάθῃ εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Καθύννης, ὁπέθεν, μετὰ δεκαεννέα ἔτη, τῷ 1892, ἐδραπέτευσε μαζί μὲ δύο ἄλλους καταδίκους. Ἐίκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δίκης, ἦτο τὴν ὥρην τεσσαράκοντα καὶ δύο ἐτῶν. Ἐπειδὴ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπικίνδυνος κακούργος, ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις μετῆλθε πᾶν μέσον διὰ νὰνακαλύψῃ τὰ ἴχνη του. Ἄλλ’ ὑπῆρ-ξεν ἄδύνατον. Ὁ Ἀλφανίξ κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Γουτάναν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγανῶν καὶ σχεδὸν ἐρήμων χωρῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπερῶντων ἰλάνων τῆς Βενεζουέλας, πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰνα-καλυφθῇ τὸ κρησφύγετον τοῦ δραπέτου. . .

Τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἔμαθεν ἡ κυβέρ-νησις, — περὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο βεβαία καὶ ἡ ἀστυνομία τῆς Βενεζουέλας, — ἦτον ὅτι ὁ κακούργος ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς συμμορίας τῶν Κουίβων ἐκείνων. οἱ ὁποῖοι, ἐκδιωχθέντες ἀπὸ τὴν Κολομβίαν, κατέφυγον εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ Ὀ-ρενόκου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχη-γοῦ των Μίτα Σαρράπια, οἱ Ἰνδοὶ οὗ-τοι, οἱ τρομερώτεροι ἐξ ὄλων τῶν ἰθαγε-νῶν, ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀλφανίξ. Εἰς τὴν συμμορίαν αὐτὴν ἔ-πρεπε νὰποδοθοῦν αἱ σφαγαὶ καὶ αἱ λε-ηλασίαι, τὰς ὁποίας ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους ὑφίσταντο αἱ μεσημβριναὶ ἐπαρχίαι τῆς Δημοκρατίας.

Κατὰ μοιραίαν λοιπὸν σύμπτωσιν, ὁ Ἀλφανίξ περιεφέρετο εἰς ἐκεῖνα τὰ μέ-ρη, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Παυλίνα Κερμῶρ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἤρχοντο νὰ εὗρουν τὸν συνταγματάρχην ! Οὐδεμία ἀμφιβο-λία, ὅτι ἂν ὁ κ. Κερμῶρ ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀλφανίξ, ὁ κακούργος θὰ ἐλάμβανε τὴν σκληρὰν ἐκδίκησιν, τὴν ὅποιαν ἐπέθει πρὸ τόσου καιροῦ. Ἡ δυ-στουχῆ Παυλίνα δὲν ἠδύνατο νὰ κρατή-σῃ τὰ δάκρυα, συλλογισμένη ὅτι ἐκεῖ-νος, ὁ ὁποῖος ἔμισε θανασίμως τὸν πα-τέρα τῆς, εἶχε δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν Κα-θύννην καὶ περιεφέρετο ἐκεῖ ἐλεύθερος. . .

Ἐν τούτοις ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν καὶ ὁ κ. Μανουήλ τὴν καθυσόχασαν κάπως μὲ τὸν ἐξῆς συλλογισμόν : Διὰτὶ νὰ ὑ-ποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἀλφανίξ θάνακάλυπτε τὸ κρησφύγετον τοῦ συνταγματάρχου Κερ-μῶρ, ἀφ’ οὗ ὄλαι αἱ μέχρι τοῦδε ἔρευναι τῶν ἄλλων ὑπῆρξαν ἄγονοι ; . . . Ὅχι, δὲν ὑπῆρχε φόβος ὅτι ὁ συνταγματάρχης θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ του

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς ἔρευνας, νὰ μὴ ἐπι-τρέψουν οὐδεμίαν ἀναβολήν, νὰ μὴ ὀπι-σθοχωρήσουν ἐνώπιον οὐδενὸς ἐμποδίου. Ἄλλως τε, τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα διὰ τὸν ἀπόπλου. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βελδέξ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ζορρές, — κατεγίνοντο νὰ φορτώσουν τὴν Γαλ-λινέτταν.

Ὁ κ. Μανουήλ ἐπανάφερε τοὺς ξένους εἰς τὴν κατοικίαν του, διὰ νὰ διέλθουν

ομοῦ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἐσπέραν. Μετὰ τὸ δειπνὸν ὄλη ἡ οἰκογένεια Ἀσ-συμφῶν τοὺς προέπεμψε μέχρι τοῦ μικροῦ λιμίνος, ὅπου καὶ ἀπεχαιρέτισθησαν ἐγ-καρδίως, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐπα-νεβλέποντο εἰς τὴν ἐπιστροφήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄
ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΟΤΟΙ

Οὕτω λοιπὸν συνεχίζεται ὁ πλοῦς εἰς τὴν ἄνω μοῖραν τοῦ ποταμοῦ. Οἱ ταξεί-διῳταὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν πεποίθη-σιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ταξιδίου των. Σπεύδουν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν, καὶ ἐκεῖ πλέον εἶθε ὁ πᾶτερ Ἐ-σπεράντης νὰ τοὺς δάξῃ εἰς τὸν καλὸν δρόμον, εἶθε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς τὸ πέριμα, διὰ πληροφοριῶν ἀκριβεστέρων ! Εἶθε ἐπίσης νὰ μὴ συναντήσουν τὴν συμ-μορίαν τοῦ Ἀλφανίξ ! . . .

Τὴν πρωίαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἀπόπλου, ἡ Παυλίνα Κερμῶρ εἶπε πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν ἰδιαιτέρως :

— Κύριε Ἑλλῶν. μου ἐσώσατε τὴν ζωὴν καὶ με βοηθήσατε εἰς τὸ ἔργον μου. Ἡ φυγὴ μου εἶνε πλήρης εὐγνωμοσύνης. Δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ ἤμπορέσω νὰ ξεπλη-ρώσω ποτὲ τὰ ὄσα σὰς ὀφείλω.

— Ἄς μὴ ἐμιλῶμεν περὶ εὐγνωμοσύ-νης, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλ-λῶν. Μεταξὺ συμπατριωτῶν, αἱ ὑπη-ρεσίαι αὐταὶ εἶνε καθήκοντα, καὶ τὰ κα-θήκοντα αὐτὰ τίποτε δὲν θὰ μ’ ἐμποδίσῃ νὰ τα ἐκπληρώσω μέχρι τέλους !

— Νέοι, στέαροι κίνδυνον μᾶς ἀπει-λοῦν ἴσως, κύριε Ἰάκωβε. . .

— Ὅχι, ἐλπίζω . . . Ἄλλ’ αὐτὸς θὰ ἦτο ἓνας λόγος ἀκόμη, διὰ νὰ μὴ ἐγκα-ταλείψω τὴν δεσποινίδα Κερμῶρ . . . Δι-ότι, αὐτὸ βεβαίως ἠθέλατε νὰ μου εἰπῆτε. . .

— Ναί . . . ἤθελα . . . ὄφειλα . . .

διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταχρῶμαι τὴν καλωσύνην σας Ἀνεχώρησα μόνη μου διὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ ταξίδι . . . Εὐχα-ριστῶ ἀπὸ καρδίας τὸν Θεόν, ποῦ σας ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μου. . . Ἄλλὰ . . .

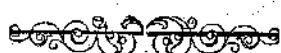
— Ἄλλὰ τὸ πλοιαρίον σας σὰς ἀνα-μένει, δεσποινίς, ὅπως μὲ περιμένει καὶ τὸ ἰδικόν μου, καὶ θὰ συνταξιδεύσωμεν πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν . . . Τὸ ἀπίστω-σα καὶ θὰ τὸ κάμω. Ἐὰν δὲν ἔχετε ἄλ-λους λόγους, διὰ νὰ σὰς ἀτήσω νὰ ἐξα-κολουθήσετε μόνη τὸ ταξίδι, πρὸ μὴ-νον τοὺς κινδύνους. . .

— Ὁ, κάνετε ἄλλον λόγον ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Παυλίνα.

— Τότε λοιπὸν, Παῦλε . . . ἀγαπητέ μου Παῦλε, ὅπως πρέπει νὰ σὰς ὀνομά-ζω, ἄς μὴ ἐμιλῶμεν πλέον περὶ χωρι-σμοῦ, καὶ ἐμπρός !

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΥΜΒΙΣΘΕ
βέβαια τὸ
ἀνέκδοτον
περὶ τῶν
τεσσαρῶν ἐ-
ποχῶν, τὸ
ἐποινέγον
ὄλα τὰ Ἀ-
ναγνωσμα-
τάρια. Τὴν
Ἄνοιξιν τὸ
παιδίον ἐν-
θουσιάζθη

ἀπὸ τὴν ἀναγέννησιν τῆς φύσεως, ἀπὸ τοὺς νέους βλαστούς, ἀπὸ τὰ ὄρνια λου-λούδια, ἀπὸ τὸν πρᾶσιον τάπητα τῆς γλῶσσης, καὶ ἀνέκραξεν : “Ὡ τί ὄρνια ποῦ εἶνε ἡ Ἄνοιξις ! εἶνε ἡ ὄραιοτέρα ἐποχὴ ! — Γράψε το αὐτὸ ποῦ εἶπες, τῷ λέγει ἀμέ-σως ὁ πατέρας του καὶ τὸ παιδίον τὸ γράφει εἰς ἓν σημειωματάριον. Ἀργότερα, ὅταν ἤλθε τὸ θέρος, κ’ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἐξῆσαν τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν μὲ τὰ τῶσα τῆς βέλγητρα, τὸ παιδίον δὲν ἤρχησε πάλιν νὰ ἐνθουσιάζθῃ, καὶ μίαν ἡμέραν ἀνέκραξεν : “Ὡ ! τὸ θέρος εἶνε ἡ ὄραιοτέρα ἐποχὴ ! — Γράψε το ! τῷ λέγει πάλιν ὁ πατέρας του, καὶ εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ σημειωματαρίου, τὸ παιδίον τὸ ἔγραψε. . . Τὸ ἴδιον συνέβη κατόπι με τὸ φθινόπωρον, τὸ ἴδιον καὶ με τὸν χειμῶνα. Οὕτω, μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους, εὗρεθῃ ὅτι τὸ παιδίον εἶχεν ὀνομάσῃ διαδοχικῶς καθ. μίαν ἀπὸ τὰς τέσσαρας ἐποχὰς « τὴ ν ὄ ρ α ι ο τ ῆ ρ α ν ἔ π ο χ ῆ ν », καὶ ἐπει-δὴ κατὰ τὴν λατινικὴν παροιμίαν « τὰ λόγια πετοῦν, ἀλλὰ τὰ γράμματα μένουσιν » — verba volant, scripta manent, — τὸ παιδίον δὲν ἠμπόρεσε νὰρνηθῇ τὰς ἀντι-φάσεις του, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογή-σῃ μετὰ τοῦ πατρὸς του, ὅτι ὄλαι αἱ ἐπο-χῆ εἶνε ὄρναι, καὶ δὲν ἠμποροῦσε παρὰ τὰ εἶνε, ἀφ’ οὗ τὰς ἔκαμεν ὄλας ὁ καλὸς Θεός.

Ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνεκδότου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἐνθυμοῦμαι κ’ ἐγὼ ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἤλθεν ἐγκαίρως διὰ νὰ με συγκρατήσῃ, διὰ νὰ ρίψῃ ὀλί-γον νερὸ εἰς τὸ κρατὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου, τῶρα ποῦ ἐτοιμάζομαι νὰ σὰς γράψω διὰ τὸν Σεπτέμβριον καὶ διὰ τὸ φθινόπω-ρον. Καὶ ὁμοῦ ὁ Θεὸς τὸ ξεῦρε πόσην εἶχα ὄρεξιν νὰνακράξω κ’ ἐγὼ ὅτι αὐτὴ εἶ-νε ἡ ὄραιοτέρα ἐποχὴ ! Καὶ ἂν ἔγραφα πο-τὲ τὸ ἴδιον διὰ τὴν Ἄνοιξιν παραδείγματος χάριν ; Scripta manent, βλέπετε. . . καὶ μία ἀντίφρασις, ποῦ εἶνε τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα δι’ ἓν παιδίον, δὲν θὰ ἦτο καθῶ-λου εὐχάριστον δι’ ἐμέ, ὁ ὁποῖος, δυ-στουχῶς, δὲν εἶμαι πλέον παιδίον. . . Λοι-πὸν προσοχὴ ! ὄλαι αἱ ἐποχῆ εἶνε ὄρναι

αἱ, διότι ὄλας τὰς ἔκαμεν ὁ καλὸς Θεός, διότι ὄλαι ἔχουν τὰ θελγητρά των, διότι ὄλαι παρέχουν τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ διότι προπάντων ἡ μία διαδέχεται τὴν ἄλλην μὲ σοφῆς διάταξιν, ὥστε κομμία νὰ μὴ γίνεσται κουραστικὴ, καὶ ὄλαι νὰ εἶνε ἐπίσης ποθηταί.

Ἄν εἶπω ἔμως ὅτι τὸ φθινόπωρον εἶ-νε μία ἀπὸ τὰς ὄραιοτέρας, πειράζει ; . . . Βλέπετε εἰς αὐτὸ καυμίαν ἀντίφρασιν ; . . . Δὲν το πιστεύω. Ἀπανασίας μου φαί-νεται ὅτι εἶνε μία ἀλήθεια. Αὐτὴ ἡ με-ταβολή, ἡ καταπράξις τῆς θερμοκρα-σίας, ὕστερ’ ἀπὸ τὴν πνιγρὴν καὶ ἀνυ-πόφορον καύσαντα τοῦ θέρους, αὐτὰ τὰ σύννεφα, τὰ αἰωνίως μεταβαλλόμενα, τὰ ὁποῖα διακοικίλλουν τὴν μονοτονίαν τοῦ κυανοῦ αὐταὶ αἱ αἰθινίδαι καὶ ὀρμητικαί, ἀλλὰ σύντομοι βροχαί, τὰ ἡδονικά πρω-τοβρόχια αὐταὶ αἱ θαυμάσιαι δύσεις, μὲ τὰ ἀνεκφράστα χρώματα καὶ τὰ ἀπερί-γραπτα παίγνια τοῦ φωτός αὐτὴ ἡ χά-ρακτηριστικὴ ὁμῆ τοῦ βρεγμένου χρώμα-τος, ἡ πλήρης σφρίγγος καὶ ζωῆς αὐτὴ ἡ μακρὴν προαγγελία τοῦ ἐρχομένου πάλιν εὐαρέστως εἰς τὸ ἀγαπητὸν σπίτι, πέριξ τῆς ἀναμμένης ἐστίας, διὰ νὰνα-γνωσόμεν ὄρνια βιβλία ἢ νάκουσόμεν τερπνὰς διηγῆσεις, ἐν ᾗ ἔξω θὰ συρίζῃ ὁ βορρῶς ἢ θὰ στρώνεται τὸ χιόνι, καὶ τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν τῶρα εἰς τὴν τελευταίαν των θέξαν, θὰ ριγοῦν γυ-μνοφύλλα, πόσα ὄρνια δὲν παρουσιάζ-εἰ, πόσα δὲν ἐμπνεῖ, πόσα δὲν ὑπενθυ-μίζει τὸ φθινόπωρον !

Καλῶς ἤλθε λοιπὸν ὁ ἀγαπητός μας Σεπτέμβριος, ὁ βασιλεὺς τοῦ φθινοπώρου, ἡ ἀρχὴ τῆς χειμερινῆς περιόδου, ἡ λη-ξίς τῶν διακοπῶν καὶ . . . τῆς ὀκνηρίας, ἡ ἀναρξίς τῶν σχολείων, ἡ εὐλογημένη ἐποχὴ τῆς ἐργασίας ! . . . Ἐρχεται ὁ Σε-πτέμβριος, καὶ αἱ ἐξοχαὶ ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ἐρημοῦνται, καὶ αἱ πόλεις ζωη-ροῦν, καὶ τὰ προαίτια τῶν Σχολείων, τὰ ἴσχυα ἔως τῶρα, ἀντηχοῦν πάλιν ἀπὸ ζωηρῶς καὶ εὐθύμους φωνάς . . . Ὅπως τὰ χελιδόνια γυρίζουν τὴν Ἄνοιξιν εἰς τὰς παλαιὰς φωλεὰς των, ἔτσι καὶ τὰ καλὰ παιδιά γυρίζουν τὸ φθινόπωρον εἰς τὰ σχολεῖά των. Μὲ τὴν ἴδιαν φαί-δρότητα, μὲ τὴν ἴδιαν χαρὰν, μὲ τὴν ἴ-διον πόθον. Καὶ ὅταν τὰ βλέπω παρὰ τὰς εἰσόδους τῶν σχολείων, εὐθιμα, λά-λα, εὐτυχῆ πῦ ἐπαναβλέπουν τοὺς συμ-μαθητὰς των, τοὺς διδασκάλους των, τὰ βιβλία των, τὰ θρανία των, — ἐρωτῶ ἀπὸ μέσα μου : Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ ἀμελῆ καὶ ὀκνηρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα, κα-θὼς λέγεται, δὲν ἀγαποῦν τὸ Σχολεῖον, καὶ λυποῦνται ὅταν ἐρχεται ἡ ἐποχὴ τῆς ἐναρξέως τῶν μαθημάτων, καὶ καταρῶ-νται τὸν σκληρὸν Σεπτέμβριον, ὁ ὁποῖος, δι-τὰ ξεκονᾷ ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν τῶν δι-

ακοπῶν καὶ τὰ σπρώχνει εἰς τὴν βίασ-νον τῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης ; Μήπως τὰ κακὰ αὐτὰ παιδιά εἶνε ἤρωες παραμυθίων καὶ διηγημάτων, φάσματα ἀνήκοντα εἰς τὸ παρελθόν ; . . . Ἐτσι μοῦ φαίνεται ! . . . Ὁ κόσμος τῶρα ἐξῆπνη-σεν, ἐπρόοδευσε . . . Πᾶσι πλέον ἡ ἐποχὴ ποῦ ἔβλεπεσ παιδιά μεγάλα, νὰ σύρονται εἰς τὸ Σχολεῖον ἀπὸ τὸ αὐτὶ, μὲ ραβδι-σμούς, καὶ νὰ διακομπέωνται εἰς ὄλην τὴν ἀγοράν. . . Ἐγὼ καὶ οἱ μικροὶ ἀλόμη ἔχουν συναίσθησιν τοῦ καθήκοντος ὡς με-γάλοι. Καὶ ἐπειτὰ, ποῦ τὰ σχολεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μὲ τὸν φάλαγγα καὶ μὲ τίς πιπεριές, καὶ ποῦ τὰ σημερινὰ ! Ὁ ἦτο τραλλὸς ἐκεῖνος, ποῦ δὲν θὰ τάγα-πούσε.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΛΟΝ

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Ἐπὶ τῆς τελευταίας οἰκίας μικροῦ τι-νος χωρίου ὑπῆρχε μία φωλεὰ πελαργῶν. Ἡ μήτηρ ἐκάθητο πλησίον τῶν τεσσά-ρων τέκνων τῆς αὐτῆς δὲ προέτεινον τὰ μικρὰ των μαῦρα ῥάμφη, τὰ ὁποῖα ἔνεκα τῆς μικρᾶς των ἡλικίας δὲν εἶχον ἀκόμη κρκεκινίσῃ. Ὀλίγον μακρύτερα ἀπ’ ἐκεῖ ὁ πατήρ των ἐπὶ τῆς στέγης ἐφύλαττεν ὡς σκόπος. Ἀλύγιστος καὶ ἀκίνητος, ὅπως ἦτο, ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς του ἐφαίνετο ὡς ἐξυλινον πτηνὸν γεγλυμμένον.

— Εἶμεθα σπουδαῖα ὑποκείμενα, δίχως ἄλλο, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του κανεὶς δὲν εἶξεύρει ὅτι εἶμαι ὁ πατήρ τῶν παιδίων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐντὸς τῆς φωλεᾶς. Οἱ ἄνθρωποι βέβαια νομίζουν ὅτι μὲ ἔβα-λαν ἐδῶ νὰ φυλάττω φρουράν, διὰ νὰ φροντίζω διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ τόπου. Μεγάλῃ τιμῇ δι’ ἐμέ καὶ δι’ ὄλην τὴν φυλὴν μας !

Καὶ ἔλαβε μίαν σοβαρότητα, ἡ ὁποία ἐταιρίαζε βέβαια μὲ τὴν ὑπόθεσιν τὴν ἐ-ποῖαν ἔκαμνε.

Κάτω, εἰς τὸν δρόμον, ἐπαίζαν μερικά φαιδρα παιδιά. Ἐν ἐξ αὐτῶν, ἰδὸν τοὺς πελαργούς, ἤρχισε νὰ τραγουδῇ τὸ πα-λαιὸν τοῦτο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἐπα-νελάμβανον ἐπειτα μαζί ὄλα τὰ ἄλλα παιδιά :

Φύγε ἀπὸ τὸν τόπον μας γρήγορα, λελέκι
ἄδικα φωλεὰ σκοπὸ γρήγορα ! βιάσου !
Βλέπει τὴν γυναῖκά σου, ἐστὶ φωνή, παρέκει
κάτω ἀπ’ τῆς φτερούγαις τῆς κόχης τὰ μικρὰ σου ;

Τὸ πρῶτό σου θὰ κρεμασθῇ,
Τὸ δευτέρό σου θὰ πνιχθῇ,
Τὸ τρίτο σου θὰ νὰ φθῇ,
Τὸ ὕστερόν θὰ σοῦβιάσῃ.

— Ἀκοῦς, μητέρα, εἶπαν τὰ μικρὰ, τί τραγουδοῦν τὰ παιδιά ; Λέγουν ὅτι θὰ μας ψήσουν καὶ θὰ μας κρεμάσουν.

— Μὴν πειράζεσθε, ἀπήντησεν ἡ πε-λαργίνα τὰ λόγια δὲν βλάπτουν.

Ἄλλὰ τὰ παιδιά ἐξηκολούθουν τὸ τρα-

γοῦδί των, και ἐπερίκειραν τοὺς πελαργούς, θέτοντα τὴν καλάμην των ἀνοικτήν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μύτης των και κινουῦντα αὐτὴν ὡς νὰ ἦτο φεροῦσα πτηνοῦ. Ἐν τούτοις, ἐν ἑκ τῶν παιδιῶν τούτων, ὀνομαζόμενον Πέτρος, ἀφ' οὗ ἐμῆμφθη τοὺς συντρόφους του διὰ τὴν κακὴν των καρδίαν και τὰ περιπαίγματα των, ἀπεσῶρθη εἰς μίαν ἄκραν δυσηρησσημένον.

Τὰ μικρὰ λελεκακία ὀλονέν ἐφοβοῦντε περισσότερο.

— Μὴ φοβηθεὶς δά, τοῖς εἶπαν ἡ μήτηρ κυττάξτε τὸν πατέρα σας πῶς στέκει ἐκεῖ ὑπερήφανος και ἡσυχος, ἐπὰν εἰς τὸ ἕνα του πόδι.

— Δὲν ἤμποροῦμεν νὰ μὴ φοβοῦμεθα, εἶπαν τὰ μικρὰ. Καὶ ἀπέσυραν τὰ κεφαλάς των ἐντὸς τῆς φωλεᾶς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὰ παιδία ἐπανῆλθον, και ἅμα εἶδον τὴν φωλεάν τῶν πελαργῶν, ἤρχισαν πάλιν νὰ τραγουδοῦν;

Τὸ πρῶτό σου θὰ κρεμασθῇ,
Τὸ δευτέρου σου θὰ πιχθῇ,
Τὸ τρίτο σου θὰ νὰ ψηθῇ,
Τὸ ὑστερὸν δὲ σουβλισθῇ.

— Ἀλήθεια, θὰ μας ψῆσουν και θὰ μας κρεμάσουν; ἠρώτησαν οἱ μικροὶ πελαργοί.

— Διόλου, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ θὰ μάθετε νὰ μεταχειρίζεσθε τὰς φεροῦσας σας; και ὅταν θὰ συνεθίσατε, θὰ πετάξωμεν ὅλοι ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ λειβάδι. Θὰ πᾶμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς βατράχους. Θὰ χωθοῦν εἰς τὸ νερὸ φωνάζοντας: Κοᾶξ! Κοᾶξ! Ἀλλὰ κρῖμα ἔς τὰς φωνὰς των. Θὰ τοὺς φερεῖσθε και θὰ τοὺς φάμε! ἂ! νὰ ἰδῆτε τί ὠραία ποῦ θὰ εἶνε!

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησαν τὰ μικρὰ.
— Ἐπειτα, ὅλοι οἱ πελαργοὶ τῆς χώρας θὰ μαζευθοῦν διὰ νὰρχίσουν τὰ γυμνάσια τοῦ φθινοπώρου. Τότε πρέπει κα-

νεῖς νὰ ξέρη καλά νὰ πετᾷ, διότι ἐκείνους ποῦ μένουσιν ἐπίσω, ὁ στρατηγὸς τοὺς ταιμπᾶ μετὰ τὸ ῥάμφος του. Γι' αὐτὸ νὰ προσέχετε πολὺ ἑστὰ μαθήματά μου.

— Ναί, ἀλλὰ κινδυνεύομε και νὰ μας σουβλίσουνε, ἔπως λέγουσιν τὰ παιδία ἄκουσέ τα πῶς τραγουδοῦν ἀκόμη.

— Σεῖς ὅσα σᾶς λέγω ἐγὼ νὰχετε ἔς τὸν νοῦν σας, και ὄχι τὰ κακόλογα αὐτῶν τῶν παιδιῶν. Κατόπιν ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐπιθεώρησιν, θάναχωρῶσωμεν διὰ νὰ πᾶμε πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, εἰς τοὺς ἑστούς τόπους, και ἂν περάσωμε βουναὶ και δάσος. Εἰς τὴν Αἴγυπτον θὰ σταματήσωμεν. Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε κατὰ πέτρινα σπήτια ὑψηλά, μεγάλα, θεόρατα, μυτερά ἀπὸ πάνω, και τὰ λέγουσιν Πυραμίδας. Εἶνε τέσσας χιλιάδες χρόνια ποῦ κτίσθησαν, ποῦ οὔτε ὁ πλέον γέρος πελαργὸς δὲν θυμᾶται νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν παπποῦ του γι' αὐτές. Ὑπάρχει ἐκεῖ κ' ἕνας ποταμὸς, ὁ ὅποιος χύνεται ἐξω ἀπὸ τὴν κοίτην του, και σκεπάζει ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τόπου μ' ἕν εἶδος λάσπης, τὸ ὅποιον ὠφελεῖ πάρα πολὺ τὰ σπαριά. Εἰμπορεῖτε νὰ περικατεῖτε ὡς τὸ γόνο μεσα εἰς αὐτὴν τὴν λάσπην, και μονάχα φθάνει νὰ σκύβατε λιγάκι, γιὰ νὰ τρώγετε ἕσους θέλετε βατράχους.

— Τὶ ὠραία! ἀνέκραξαν τὰ μικρὰ πλήρη θαυμασμοῦ.

— Ναί, εἶνε μοναδικὸς τόπος. Ἀπὸ τὸ πρῶτό εἰς τὸ βράδυ ἄλλη δουλειὰ δὲν κάμνουν ἐκεῖ παρα μόνον τρώγουσιν και ἐν φ' χαίρομεθα τέτοιαν εὐτυχισμένην ζωὴν, δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἕνα πράσινο φύλλο ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα. Ἐδῶ τὸ κρῖμα γίνεται τῶσον δυνατὸ, ποῦ τὰ σύνεφα σκληρύνονται και πίπτουν εἰς τὸν ἀέρα, ὡς νὰ ἦσαν σωρὸς ἀσπρῶν κουρελιῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)
ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
[Κατὰ τὸν Ἀνδρέου]

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

— Εἰπέ μου λοιπόν, τί εἶδους ἀγορῶν θέλει νὰ διαπραγματευθῇ μαζί σου αὐτὸς ὁ νέος. Πρέπει νὰ ἤξεύρω, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ πληρώσω ἐγὼ.

Ὁ Ἰωδῆνος πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθη ἄλλ' εἶνε ἀπερίγραπτος ἡ χαρὰ, τὴν ὅποιαν ἤσθάνθη, ὅταν ἤκουσε τὸν γηραιὸν Ἀνωσιον νὰ ποικρινεται ὡς ἐξῆς:

— Δὲν σᾶς το εἶπεν ὁ ἴδιος. Δύθηντα, διότι βέβαια θὰ ἐφοβήθη μὴ τον μαλωσατε διὰ τὴν σπατάλην... Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ὁ Ἰωδῆνος ἦλθε και μοι εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀνάγκη νὰ του κατασκευάσω μίαν σέλλα μετὰ ὅλα τὰ παρεπόμυνα, διὰ κάποιον ἄλογο ποῦ ἐπήγαγε νὰγοράσῃ εἰς τὸ παζάρι τῆς Τάρβης. Τοῦ ἀρνήθηκα και του εἶπα ὅτι δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω τίποτε, ἂν δὲν μου ἐπροκλήθονε τὸ ἥμισυ τῆς παραγγελίας. Εὐρέτε, ἕνας πτωχὸς σαγματιοῦς, ὑποχρεωμένος νὰγοράσῃ τοὺς μισθροῦς τὰ παταῖα, τὰς τσόχας, τὰ δαμάσκα, τὰ χρυσογνέματα, δὲν εἶνε βέβαια εἰς θέσιν νὰ διδῇ τὰ πράγματα του ἐπὶ πιστώσει... Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχα ἀδικον. Ἐννοῖα σου, Ἰωδῆνε, και θὰ ἐγγὺς ἐγκαίρως, εἰ ἐπιθυμῆς, φθάνει νὰνοῖξῃ τὸ πογγάκι του ὁ Δύθηνος, και νὰ μου δώσῃ τα δύο σκούδα ποῦ μοι εἶπες.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ κύριος Ὀρδερικός ἐκοιμήθη πολὺ ἄσχημα εἰς τὴν κλίνην τοῦ ξενοδοχείου, μολοντί τὸ στρώμα ἦτο μαλακώτατον. Κάθε στιγμὴν ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν, μήπως ὁ Ἰωδῆνος ἐδραπέτευσεν.

Ἀλλὰ και νὰ ἤθελεν ὁ ὀδηγός, θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ τοιοῦτον σχέδιον, ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων, τὰ ὅποια εἶχε λάβῃ ὁ συνετὸς κύριος Ὀρδερικός, κρατήσας μὲν τὸν Ἰωδῆνον νὰ κοιμηθῇ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, διατάξας δὲ και ἕνα ὑπηρέτην νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ φάθης ἐξωθεν τῆς θύρας. Οὕτω, κάθε φορὰν κινουμένης τῆς θύρας, ὁ σφὸς καθηγητῆς εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, τὸν ὀδηγὸν κοιμώμενον βαθύτατα ἐπὶ τοῦ τάπητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάξου. — Πῶς περνοῦν ἐκεῖ τὸν καιρὸν των. — Γελοῦν, κλαίουσιν, παρηγοροῦνται και ἀστενεύονται ἐξ ἀφορμῆς τῆς Αἰνεσιᾶδος.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, και σχεδὸν τὴν ἰδίαν ὥραν καθ' ἣν ὁ Ἰωδῆνος ἐφθάνεν εἰς Ταρασκώνην, ὡς ἀγγελιοφόρος τοῦ κυρίου Ὀρδερικού, ἄλλος ἀγγελιοφόρος διηυθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Βερνάξου μετὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του, φέρων εἰς τὸν μικρὸν πυργοδεσπότην

εἶδῃσιν, ἡ ὅποια θὰ τον ἔκαμνε νὰ λυπηθῇ ἀκόμη περισσότερο διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ φίλου του.

Ὁ μικρὸς πύργος, ἡ μᾶλλον ἡ ἐπαυλὶς τοῦ Βερνάξου ἐπιστῆφει διὰ τῶν πυργίσκων και τῶν ὀδοντωτῶν τευχῶν τῆς τῆν κερυφῆν κωνοειδούς βράχου, μαμονωμένου ἐν τῷ μέσῳ ἀμφιθεατρικῆς κοιλάδος, ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων, τὰς ὅποιας συναντᾷ τις συχνὰ εἰς τὰ Πυρηναία.

Κάτωθεν τοῦ βράχου, ὁ ὅποιος περιζώνετο ἐλικοειδῶς ὑπὸ τοῦ δρόμου, τοῦ ἀνερχομένου πρὸς τὴν ἐπαυλιν, ἡ κοιλὰς ἐξέτεινε τοὺς λαιμῶνάς της, τοὺς ἀγρούς της και τὰ τρία της χωρία, περίεξ μικρᾶς λίμνης, διασχιζομένης ὑπὸ χειμάρρου. Ἡ θελκτικὴ αὐτὴ εἰκὼν ἐπλαιοῦτο ἀπὸ βουναὶ ὑψηλὰ και τῶσον στενωδῶς συμπλεγμένα γύρω, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἐλεγεί τις ὅτι οὔτε ἐξοδον οὔτε εἰσοδον εἶχεν ἡ πρασινη αὐτὴ ὄασις.

Τὸ Βέρναξον ἦτο ἀληθὴς παράδεισος διὰ τὸν Γάστωνα, ἐρχόμενον ἐδῶ ἀπὸ τὴν κοινοτάτην πεδιάδα τῆς Ναρβόννης. Καὶ ἡ Ἐρμάνη ἐπίσης ἠγάπα τὴν θερινὴν αὐτὴν διαμονήν, ὅπου ἠδύνετο νὰ ἐπιδίδεται εἰς τὸ κυνήγιον, ἀσκήσιν χαριτωμένην και συνήθη εἰς τὰς κυρίας τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Ἡ Ἐρμάνη διέπρεπεν εἰς αὐτὴν, και μόλις ἐφθάνεν εἰς τὸ Βέρναξον, ἡ πρώτη της ἐπίσκεψις ἦτο εἰς τὸ ἱερακοτροφεῖον, ὅπου τὰ προσφιλεῖ τῆς θηρευτικῆς πτηνὰ τὴν ἀνεγνώριζαν, πρὸς χαρὰν της ἀνέκφραστον. Ἐθώπευε δια τῆς χειρὸς τὴν ὑπόξανθον ράχιν των, τὰς διαστίκτους πτέρυγὰς των, τὴν μελανόλευκον κοιλίαν των, μὴ φοβομένη οὔτε τοὺς γαμψοὺς των ὀνυχας οὔτε τὰ ἰσχυρὰ των ράμφη, και ἦτο ὑπερήφανος ὅταν ἐθλεπε νὰ ζωηρεύουν ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ της οἱ σπινθηροβόλοι ὀφθαλμοὶ τῶν ἱεράκων, μελανοὶ ἀδάμαντες περιβαλλόμενοι ὑπὸ κύκλου χρυσοῦ.

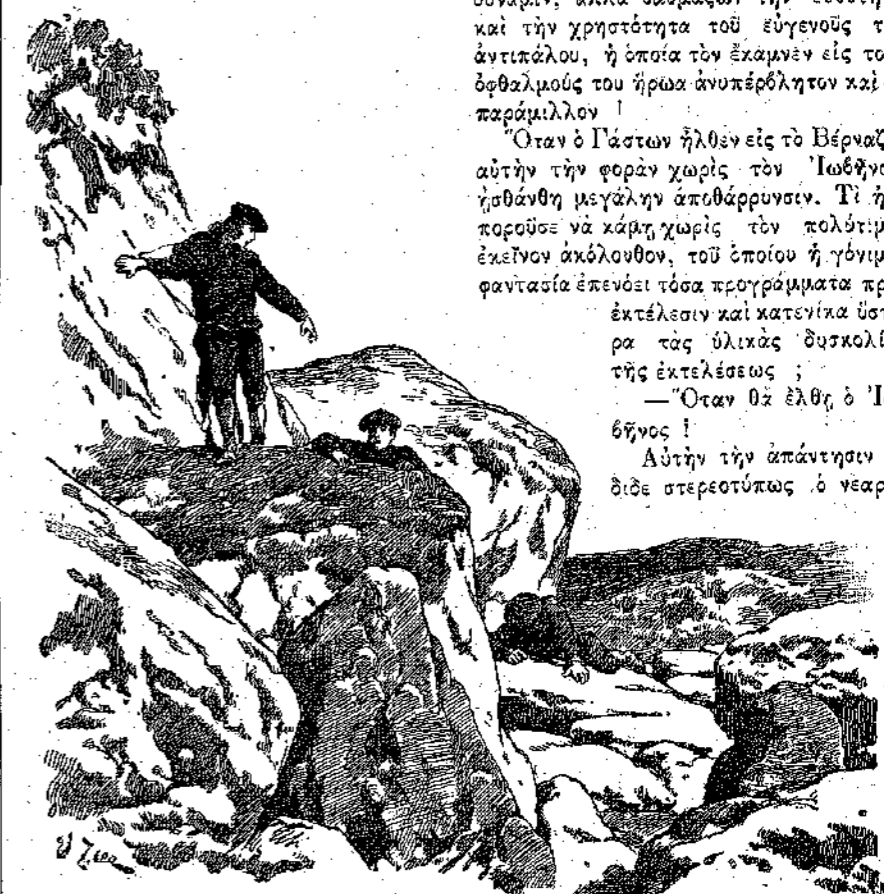
Και ὁ Γάστων διεσκέδαζε ποικιλοτρόπως εἰς τὸ Βέρναξον. Ἀνερχόμενος εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους, ἐκοιμνοῦσεν εἰς τὴν λίμνην, παρεδίδοτο εἰς ἀγῶνας δρόμου, σφαιροβολίας, ξιφομαχίας. Ἀλλὰ διασκεδάων ὀλονέν, δὲν ἐλησμόνει ὅτι αἱ ἀνοχήσεις αὐταὶ τὸν ἔκαμνον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εὐκίνητοτερον, ἰσχυρότερον, και ὅτι ἡ καθημερινὴ καταπόνησις ὄλων τῶν μελῶν του, ἦτο ὠφέλιμος προπαρασκευὴ διὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον.

Ἐν τούτοις δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὸ νὰ σκληραγωγῇ τὸ σῶμά του ἐγύμναζεν ὁμοίως και τὸ πνεῦμά του, μελετῶν και συνδυάζων τὰ διάφορα σχέδια προσβολῆς και ἀμύνης, τὰ ὅποια ἀφείλουν νὰ γνωρίζουν οἱ στρατηγοί.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, εἶχε συναθροίσῃ και συντάξῃ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ὅλα τὰ παιδία τῆς κοιλάδος. Ἐφ-

ἄδον χρόνον διέμενον ἐκάστοτε εἰς τὸ Βέρναξον, τὸ παιδικὸν αὐτὸ στρατεύμα ἦτο εἰς τὰς διαταγὰς του ὀλίγας ὥρας καθ' ἐκάστην, εἴτε διὰ παιγνίδιον σφαιροβολίας, εἴτε δι' ἀγῶνα κολυμβητικῆς ἢ πεζοπορίας, εἴτε διὰ προσβολὴν και ἀμύνην ταυτόχρονον μέρους τινός, ὀριζομένου ἐκ τῶν προτέρων.

Ὁ δὸν Ἰουστῆνος ἐπέβλεπε και δὴνῆνε τοὺς διαφόρους τοῦτους ἀγῶνας, τοὺς ἀναπτύσσοντας τὴν εὐγενῆ ἀμίλλαν. Ἄν και κληρικὸς, εἶχεν ὅμως ὅλα τὰ προσόντα, διότι, πρὶν φορέσῃ τὸ ράσον, διεκρίθη ὡς ἀνδρείος και ἐμπειρος πο-

« Ὁ Γάστων ἀνερχόμενος εἰς τοὺς ἀποκρήμνους βράχους. . . » (Σελ. 281, στήλ. α')

λεμιστῆς, προπάντων εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὅσάνεις ὑπεδείκνυνεν εἰς τὸν Γάστων, κανένα λάθος εἰς τὰ στρατηγικὰ σχέδια ὁ μικρὸς τὸν ἤκουε μετὰ μεγάλης προσοχῆς και ἐσπευδε νὰ το ἐπανορθώσῃ.

Ὁ Γάστων, ὀδηγούμενος οὕτως ὑπὸ τοῦ Ἰουστῆνου, εἶχεν ἐπιβληθῇ τὰ μέγιστα εἰς τοὺς νεαροὺς του στρατιώτας. Ὅλοι τὸν ἐλάτρευον. Οὐδεμίαν λέξις θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰποδώσῃ τὸν φανατισμὸν τῶν νέων τούτων, οἱ ὅποιοι ἐπίστευον ὅτι ὁ δὸν Ἰουστῆνος, ἀλλ' οὔτε ὁ καλλίτερος ἰσπότης τοῦ βασιλείου δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ δώσῃ μαθήματα εἰς τὸν « ἀρχηγόν » των.

« Ἀρχηγός » των ἦτο ὁ Γάστων. Δὲν ἤθελε νὰ τον ὀνομάζουν διαφορετικὰ οἱ

συμπαίκτηί του. Ἦξευρεν ὄχι μόνον τὸ ὄνομα ἐνός ἐκάστου ἀλλὰ και τὸν ἰδιαιτερον χαρακτήρα του και εἰς τοὺς ἀγῶνας, μακρὰν τοῦ νὰ θελῇ νὰ ἐπιβάλλεται ὡς υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος, ἀπεναντίας ἐλεγεν, ὅσάνεις κανεὶς τῶν συγγωνιστῶν του ὑπεχώρει πρὸς χάριν του πολὺ γρήγορα:

— Ἄ, μὲ γελᾶς! . . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τίμιον πράγμα! . . . Ἐλα, βάλε ὀλη σου τὴ δύναμιν, ἔπως τὴ βάζω κ' ἐγὼ. Ἀλλῶως θὰ φανῆς ταπεινὸς κόλαξ, και ἂν ἐγὼ το παραδεχθῶ, θὰ εἶμαι ἀνόητος.

Και ὁ ἄλλος τότε ἐβαλεν ὀλην τὴν δύναμιν, ἀλλὰ θαυμάζων τὴν εὐθύτητα και τὴν χρηστότητα τοῦ εὐγενούς του ἀντιπάλου, ἡ ὅποια τὸν ἔκαμνε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἥρωα ἀνυπερέβλητον και ἀπαράμιλλον!

Ὅταν ὁ Γάστων ἦλθεν εἰς τὸ Βέρναξον αὐτὴν τὴν φορὰν χωρὶς τὸν Ἰωδῆνον, ἤσθάνθη μεγάλην ἀποθάρρυνσιν. Τὶ ἤμποροῦσε νὰ κάρῃ χωρὶς τὸν πολυτίμιον ἐκείνον ἀκόλουθον, τοῦ ὅποιου ἡ γόνιμος φαντασία ἐπένοεῖ τόσα προγράμματα πρὸς ἐκτέλεσιν και κατενίκα ὕστερα τὰς ὀλικὰς δυσκολίας τῆς ἐκτελέσεως;

— Ὅταν θὰ ἔλθῃ, ὁ Ἰωδῆνος!

Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἐδίδε στερεοτύπως ὁ νεαρός

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ἡ ΜΙΚΡΑ Ἀγλαΐσσα ἦλθε μετὰ τὴν μητέρα της διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, και μίαν ἡμέραν κατέβη εἰς τὸν Φάληρον.

Εἰς τὸ περιβολάκι, κάτω ἀπὸ τὸ κίβικι, ἐπαίζεν ἡ ὀρχήστρα.

— Τί δυνατοὶ πρέπει νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ μουσικοὶ, διὰ νὰ παίζουν ἔτσι χωρὶς ὀρχημουσικὸν ἂνέκραζεν ἡ Ἀγλαΐσσα, ἐκπληκτος.

— Χωρὶς ὀρχημουσικὸν; . . . Πῶς γίνεται, παιδί μου; . . . Δὲν τον βλέπετε;

— Ὅχι, μαμά, ποῦ εἶνε; Ἐλπίζωμεν ὅτι εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τῆς Ἀγλαΐσας, ἀπαντήσουσιν οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως.

Ἀήλωσις. Αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάγονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

τό ἴσῳ μετέφραζε κατόπι φράσιν πρὸς φράσιν. Ἀλλὰ τὸ ἕκαμε ἴσῳ ἀπροσέκτως καὶ ἀμελῶς, ὥστε ὁ δὲν Ἰουστῆνος τὸν διάκοψε λέγων :

— Γάστῳν, τί ἐπαθὲς σήμερα ;... Ὁ νοῦς σου εἶνε ἀλλοῦ.

Ὁ Γάστῳν ἐκοκλίνισε καὶ ἀπήντησε μὲ τὴν συνήθη τοῦ εἰλικρινεῖαν :

— Ἀλήθεια... σὰς ζῆτῶ συγγνώμην... ἀλλὰ συλλογίζομαι τὸν Ἰωδῆνον. Φοβοῦμαι μήπως δὲν ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἐφάνηκα τὸσον σκληρὸς πρὸς αὐτόν, εἰς τὴν Βουλθόννην ! Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ προτιμήσῃ τὴν πατρικὴν πραότητα τοῦ Ἰγουμενοῦ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μου θεαλλῶδη φιλίαν, καὶ αὐτὸ θὰ μου ἀξίζη... Νὰ τί συλλογίζομαι κάθε στιγμὴν τῆς ἡμέρας καὶ τί μ' ἐμποδίζει νὰ προσέξω εἰς τὰ Γ ε ω ρ γ ι κ α .

— Δὸς μου μίαν στιγμὴν αὐτὸ τὸ βιβλίον, φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ Δὲν Ἰουστῆνος. Ἄν σὺ ὑπέπεσες εἰς τὸ μικρὸν ἀμάρτημα τῆς ἀπροσεξίας, πταίω ὅμως ἐγώ, διότι δὲν ἐξέλεξα τὸ καίμενον, τὸ ὅπολον ἤμπορούσε νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ.

Ἐστρέψε πολλὰς σελίδας τοῦ πολυτίμου βιβλίου, τὸ ὅπολον εἶχε φέρῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Ἦσαν τὰ ἔργα τοῦ Βιργιλίου, τυπωθέντα εἰς τὴν Βενετίαν, ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς τυπογραφίας ὑπὸ τοῦ Γουτεμβέργιου, ἡ ὅποια εἶχε γίνῃ καμμίαν πενήντα χρόνια πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παρούσης διηγήσεως.

— Δὲν ἀνέγνωσες καὶ δὲν μετέφρασες ἕως τῶρα παρὰ ἐν μόνον ἄσμα τῆς θείας Α ἰ ν ε ἰ α δ ο ς, ἐξηκολούθησεν ὁ παιδαγωγός. Σήμερον θὰ σοῦ ὑποδείξω ἐν ἐπεισῳδιῳ ἐκ τοῦ ποιήματος, διὰ νὰ σε παρηγορήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Βιργίλιος. Ἀνάγνωσε, ἀνάγνωσε τὴν ἱστορίαν τοῦ Εὐρύαλου καὶ τοῦ Νήσου, καὶ ἔπειτα μοῦ λέγεις ἂν πρέπει νὰμφοβῶμαι περὶ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ περὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀγαπητοῦ σου Ἰωδῆνου.

Ὁ Γάστῳν ἔσπευσε νὰ λάθῃ ὅπισθον τὸ βιβλίον καὶ μὲ τὴν εὐκολίαν ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀποκτήσῃ, διδασκόμενος τὰ λατινικά ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνέγνωσε καὶ μετέφρασεν εἰς ἐπὶ ἡκόν τὸ συγκινητικὸν ἐκεῖνο ἐπεισῳδιον τῶν δύο πολεμιστῶν, τῶν ἀφωσιωμένων πρὸς ἀλλήλους μέχρι θανάτου, τὸν ὅπολον ἕκαστος ζῆτεῖ νὰ στρέψῃ καθ' ἑαυτοῦ, διὰ νὰ σώσῃ τὸν φίλον του.

Ἡ Ἐρμάνη καὶ ἡ Ἀδελαῖς εἶχον ἀφίσχῃ τὰς βελόνας τῶν ἀδρανῶν ἐπὶ τοῦ κεντήματός των, καὶ ἤκουον. Μόνη ἡ σεβασμία κυρία Δὲ Ρεσακ ἐξηκολούθει νὰ πλέξη μὲ τὴν ἰδίαν κανονικότητα. Δὲν εἶχε ζῶησαν φαντασίαν ἢ ἀγαθὴν γραῖαν, καὶ δὲν ἠγάπα πολὺ τὴν ποίησιν. Ἀλλοὺς τε ἦτο πεπεισμένη, ὅτι ἡ νεωστὶ ἐφευρεθεῖσα τυπογραφία, ἡ διασπείρουσα τὴν ἰδέαν διὰ χιλιάδων ἀντιτύπων, καθὼς καὶ ἡ νέα ἐπίσης ἀνακάλυψις μιᾶς ἄλ-

λης ἠλείρου ὑπὸ τοῦ Γενουηνοῦ Κορλομβού, ἦσαν τῶσαι συνέργειαι διαβολικαί, προμηθούσαι τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχριστοῦ καὶ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου.

Ἐξαπλήγη ὁ δὲν πολὺ, ὅταν εἶδε τὴν Ἐρμάνην νὰ σηκωθῇ ἐξαφνα ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ καταφιλήσῃ τὸν Γάστῳν, ὁ ὅπολος ἀνελύστο εἰς δάκρυα, ἀρ' οὐ ἠπάσθη μὲτὰ σεβασμοῦ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, ἐκ τοῦ

ὅπολου τῷ ἤρξατο ἡ ἀπρόοπτος παρηγορία. — Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δὲ Ρεσακ τὴν Ἀδελαῖδα.

— Συμβαίνει, κυρία, ὅτι ἐν ᾧ ὁ κύριος Γάστῳν ἦτο ἀπηλιτισμένος, συλλογίζμενος ὅτι ἔχασε διὰ παντὸς τὸν Ἰωδῆνον, τῶρα ἐλπίζει ἔτι θὰ τὸν ξαναῖδῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Κ. Blandy)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 68^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 13 Ἰανουαρίου 1901, πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐ. ἐ. δημοσιευθειῶν 177 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πῶσας ὁρθεῖς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέτως, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ἀπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἐκάστῳ ἑνὸς ἡμέρας.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 171, [9 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αἰγιάδης Κερκίρας, 162, [9 Ε]. — Ἀρῆων τῆς Ἐρήμου, 161, [9 Ε]. — (Ἡ Χιονοσειστικὴ Δέσμη, 163, [9 Ε].) τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχεῖσα ἤδη Α' Βραβεῖου τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φλοῖσθος τοῦ Εὐδείου, 141, [8 Ε]. — Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου, 124, [7 Ε]. — Τυδίδης, 122, [7 Ε]. — (Ὁ Δαρνοσταφὴς Νεαρχος, 145, [8 Ε]. τὸ Λυτάρχατον, 138, [7 Ε]. ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 134, [7 Ε]. καὶ ἡ Ζουλιέτα, 129, [7 Ε].) τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὡς τυχεῖσες ἤδη ὁ μὲν πρῶτος καὶ δεύτερος Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν, ὁ τρίτος Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 66ον, καὶ ἡ τετάρτη Β' Βραβεῖον εἰς τὸν αὐτὸν Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΙΛΗΨΙΣ : Στανιουμένος Στανιουέ, 105, [6 Ε]. — Κωνστ. Δανάτος, 103, [5 Ε]. — Παγκύριος Ἐκθέσις, 98 [5 Ε]. — Κεραμιδογάτος, 94, [5 Ε]. — Γεράσιμος Λασκαράτος, 93, [5 Ε]. — Ἀνεμώνη, 85, [4 Ε]. — Πέτρα Σκαυδάλλου, 61, [3 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΜΙΑ : Καρυκατικὴ Νύξ, 45, [2 Ε]. — Νέος Νεότης, 42, [2 Ε]. — Μυστικὴ Φωνή, 35, [2 Ε].

ΜΕΣΙΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αἰγιάδης Πέλαγος, 161, [9 Ε]. — (Ἡ Διαθεωρηθεῖσα Ἑλπίς, 164, [9 Ε].) τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεῖσα Α' Βραβεῖου, ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον, εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρείου, 160, [9 Ε]. — Ἀλλοπρόσαλλος, 145, [8 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὁρῆν Ροδόν, 143, [8 Ε]. — Κωνσταντίνος Τριανταφυλλόπουλος, 136, [7 Ε]. — Τέρμενος τῶν Μουσῶν, 134, [7 Ε]. — (Τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, 143, [8 Ε].) τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεῖς ἤδη Γ' Βραβεῖου εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν, ὑπὸ ἄλλο ψευδώνυμον.)

ΕΠΙΛΗΨΙΣ : Ἀγρίο τριανταφυλλῶν, 127, [7 Ε]. — Νέμος 126, [7 Ε]. — Ὁρακλιτικὴ, 124, [7 Ε]. — Πλοῖον τοῦ Δουναβίου, 123, [7 Ε]. — Πικραμένη Καρδούλα, 117, [6 Ε]. — Ἀρτάνιαν, 116, [6 Ε]. — Σπῆλαιον τῶν Μουσῶν, 116, [6 Ε]. — Γλυκὺς Ζεφύρος, 113, [6 Ε]. — Λεσβιακὸν Ἄνθος, 110, [6 Ε]. — Μαρία Π. Στίβα, 92, [5 Ε]. — Γουναῖρος, 91, [5 Ε]. — Ἦρω: Ὁρσεύς, 90, [5 Ε]. — Ἄγνὸ Μενεξεδάκι, 88, [5 Ε]. — Πιερρόπου: Ἐρμῆς, 81, [4 Ε]. — Κατωρομάλαι, 79, [4 Ε]. — Μαριάνθη Φύλλου, 76, [4 Ε]. — Σοφὸς Πιττακός, 70, [4 Ε]. — Μαργαριτοφόρος, 69, [4 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΜΙΑ : Ἑλληνικὸν Ἐδαφος, 59, [3 Ε]. — Ἰωάννης Χρ. Σολωτῆς, 57, [3 Ε]. — Λευκὸν Κρίνον, 56, [3 Ε]. — Πύργος τῆς Βαβέλ, 55, [3 Ε]. — Βιοπέτα τοῦ Χειμαῖου, 46, [2 Ε]. — Σπαρτιατικὴ Χελιδνίς, 45, [2 Ε]. — Φασουλάκης, 44, [2 Ε]. — Ταυρομάχος, 44, [2 Ε]. — Λευκὴ τῆς Καστίλλης, 41, [2 Ε]. — Ἄθος τοῦ Μαῖου, 40, [2 Ε]. — Θωμάσιος Ὁρενόκος, 37, [2 Ε]. — Γέρω-Κροῦγερ, 36, [2 Ε]. — Σοφὸς Σολομών, 35, [2 Ε]. — Κ. Καμπούριππουλος, 35, [2 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φάρος τῆς Μυκόνου, 160, [9 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Λευκὴ δὲ Μιρμῶν, 127, [7 Ε]. — Μικρὸς Γουναστῆρας 117, [6 Ε]. — (Ὁ Τατάνης, 129, [7 Ε].) τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεῖς ἤδη Β' Βραβεῖου εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μινώταυρος, 112, [6 Ε]. — Γλυκυφύγγος Σελήνη, 82, [4 Ε]. — Κρονίων, 80, [4 Ε]. — (Ἡ Μικρὴ Ἀνθοκόμος, 99, [5 Ε].) τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχεῖσα ἤδη Γ' Βραβεῖου εἰς τὸν 64ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΙΛΗΨΙΣ : Μαρία Α. Ἠλιπούλου, 75, [4 Ε]. — Ἀρετὴ Νικολοπούλου, 64, [3 Ε]. — Ἐρσίσια Κόρη, 44, [2 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΗΜΙΑ : Χιώτης-Σουλῶνας, 35, [2 Ε]. — Κρόβις, 30, [Ε]. — Πληγωμένος Ἄστρος, 28, [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΕΤΙ ὁρθεῖς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς, ἀναμειξ ἑκ τῶν τριῶν Τάξεων : Ἀετιδῆς, 7. — Ἀετιδῆς τῆς Νεαπόλεως 18, [Ε]. — Ἄθος τῆς Ὑπομονῆς, 15. — Ἀσπὴρ Κεραυνόβολος, 10. — Ἀναστασία Ν. Γκιτάκου, 9. — Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα, 20, [Ε]. — Ἑλλῆν Σημοσιόφορος, 5. — Ἦρω: τῆς Χάλης, 4. — Ἦρω: τοῦ Σουλίου, 11. — Γίσιον Μελισσῶν, 2. — Κωνστ. Π. Καταρτίδης, 20, [Ε]. — Κόκκινον Καπελάκι, 15. — Κυκλαδίτης, 10. — Γεωργίος Α. Λουίσης, 15. — Μελίτσα, 4. — Μέλλουσα Κιλόγρη, 21, [Ε]. — Δημήτριος Γ. Μπούμπουλης, 12. — Παρήγορος Ἄγγελος, 25, [Ε]. — Πολίχνη Νάξου, 13. — Προικαία Σμύρνης, 5. — Συννεφώδης Ἡμέρα, 8. — Τόπι, 7. — Ψάνα Λούλα, 12.

ὅπολου τῷ ἤρξατο ἡ ἀπρόοπτος παρηγορία. — Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δὲ Ρεσακ τὴν Ἀδελαῖδα.

— Συμβαίνει, κυρία, ὅτι ἐν ᾧ ὁ κύριος Γάστῳν ἦτο ἀπηλιτισμένος, συλλογίζμενος ὅτι ἔχασε διὰ παντὸς τὸν Ἰωδῆνον, τῶρα ἐλπίζει ἔτι θὰ τὸν ξαναῖδῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Κ. Blandy)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 70^{ος}

Ἄσκεισιν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθειῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπάλεως τῶν Παιδῶν» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1901.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀλύτων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶν ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Ἀλύτων καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους τοῦ ἀντιγράμμου εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ: οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀλύτων.

Βραβεῖα θάπονεμηθῶν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

ΟΝΟΣ ΒΑΣΤΑΖΩΝ ΑΓΑΛΜΑ

(Κατὰ τὸν Λισάπειον Μύθον.)

Ἐστὴς Ἀνατολῆς τὰ μέρη Οἱ θεοὶ ποῦ ξεφυτρώνουν, Ἐναν γάϊδαρο φαρτῶνεν Θεοῦ ἀγαλμα νὰ φέρῃ.

Κ' εἰς τὸ δρόμον ποῦ περνοῦσε Ὁ καθελὸς τὸ προσκυνῶσε Μὲ εὐλάβεια πολλή.

Μὰ τοῦ κυρ-γυθάρου τῶρα Ἡ μεγάλη ἢ κεταλή Θάρραψε 'ς αὐτὴ τὴ χώρα Πῶς ἀκόμη κ' οἱ γοῦδαροι Ἔχουν καὶ αὐτὴ τὴ χάρι, Νὰ περνοῦνε γιὰ θεοί.

Καὶ ἀρχίζει μὲ καμάρι Τὶς αὐτάρες νὰ τεντώνη, Τὴν οὐρὰ τοῦ νὰ σηκώνη, Μ' ὀγκηθμοῦν νὰ χαιρετᾷ.

Καὶ μ' ἄλλοκοτην ὀρμῇ Νὰ πηδᾷ καὶ νὰ πετᾷ Ὡς ποῦ ἐκόπτεψε νὰ ρίξη Τὸ θεὸ 'στάληθεια κάτου Καὶ τρανὰ νὰ ἀποδείξη Ἐάν θεὸς τὰ θαύματά του.

Μὰ καὶ ὁ ἀφεντικὸς του Βλέπωντας, ἀν καμαρώνη Λιγ' ἀκόμη ὁ γαϊδαρὸς του Ἀκριβὰ πῶς θὰ πληρώσῃ, Μὲ ἀγριεμένο μάτι.

Τὸ ραβδί του εὐθὺς ὑψώνει Καὶ μὲ κάμπους 'στὴν πλάτη. Ἐστὴ στιγμὴ τὸν Ε ε θ ε ω ν ε ι !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα :— Χίλιες φορές σοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησιν, Κατίνα, δὲν δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὰς καλάς αὐτὰς λέξεις...

Ἡ μικρὰ Κατίνα :— Μὰ ποῦ λοιπόν, μητέρα, γιὰ τὰς ἔκαμα, ἀρ' οὐ ἀπαγορεύεται νὰ τὰς μεταχειρίζωμεθα ;

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἀσπιδόχης Ἑλπίδος

— Τί κάνεις ἐκεῖ Φοίκα ; — Βάρω τὴν κούκλα μου κόκκινη. — Καὶ μὲ τὴν βάρει κόκκινη ; — Μὲ κρασί, κύριε Παντελεῖ. — Μὲ κρασί ! Τί λές ; Πῶς μπορεῖ τὸ κρασί νὰ βάρῃ τὴν κούκλα σου ; — Πολὺ ὄρατα μάλιστα ! Πόσες φορές ἄκουσα τὴ μαμμὰ νὰ λέη δὲν ἀπὸ τὸ κρασί ἢ μὴ τὴν σὰς ἔγινε τόσο κόκκινη ! ! !

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

ΑΔΑΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΕΣΙΣ»

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὴν Ἀποτέλεσμα τοῦ 68ου Διαγωνισμοῦ, ὁ Σέλευκος ὁ Κεραυνός, κατὰ παραδρομὴν, — ἔχει ἐνταλῶς ἰδικὴν μαρ, — κτεταχθῆ εἰς τὴν Μεσαίαν Τάξιν, ἐν ᾧ διηγοῦνται εἰς τὴν Ἀνωτέραν Ἐξαιρέτως Β' Βραβεῖον εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν Μεσαίαν Τάξιν. Μὲ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν λύσεων, θὰ ἐξαιρέτω Β' Βραβεῖον εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν ἄλλο ἕτερον ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς λαθὼν ὄμοιον Βραβεῖον εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν. Ἐπιτυχῶς τὸ Παρόραμα δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν τὸ διορθῶν ἄλλως χάριν ἀκριβείας, ἀρ' οὐ καθὼς βλέπετε σήμερον, ὁ Σέλευκος ὁ Κεραυνός λαμβάνει Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμὸν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ συγχίρω πάντας τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς δύο Διαγωνισμοὺς, καὶ ἀναμειξ τὰς φωτογραφίας των πρὸς δημοσιεύσιν.

Πάρα πολλὰ δυστυχήματα εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους, ἀγαπήνῃ μου Ἀσπασία Δημητρίου ! Σὲ συλλυπόμαι ἐγκριδῶς διὰ τὴν στέρησιν τῶσων συγγενῶν, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διαθεῖσθῃς τὰ συλλυπητήρια μου καὶ πρὸς τοὺς φίλους σου Ἀχιλλέα καὶ Γεωργίον Σαρραυτέλληρ, διὰ τὸν θάνατον τῶν προσφιλῶν των νεοῶν.

Ἄθος τοῦ Μαῖου, σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπῶμα, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μου χαιρετίσῃς τὴν νέαν μας φίλην καὶ νὰ τῆς εἴπῃς δὲν περιμένω νὰ μου γρίψῃ. Εἶπα εἰς τὸν κ. Σενόπουλον πῶς σου ἤρεσαν τὰ «Διηγήματά» σου, καὶ πολὺ εὐχριστήθηκα. Ἀλήθεια, νομίζω δὲν σοῦ ἀπῆντηκα, δὲν εἰμπαρῶς νὰ σταίλῃς αὐτὸν τὸν Κατάλογο, ποῦ λέγει.

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

καὶ εἶνε τῶσων πολλῶν, ὥστε δὲν ἠμποροῦ νὰ δημοσιεύσῃ ἀπὸ ἄλλας περιπτώσεις, ἀρκοῦμαι δὲ νὰ τὰς ἀνακοινῶ εἰς τὸν κ. Σενόπουλον, ὁ ὅπολος εἶνε κατευχριστήμενος διὰ τὴν λαμπρὴν αὐτὴν ὑποδοχὴν τοῦ βιβλίου του.

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

Ἐστὴν ὁπὸ τῆς Ἐσθέρης

"Ερχεται τώρα ταπεινός
Και την καπελαδόρα του κρατώντας εις τὸ χέρι
Θερμὰ τὴ Βίβλιν εὐχαριστῶν
Γιατὶ ἀνταπέδωκε καὶ αὐτῇ
"Ὅσες εὐχὰς τῆς ἔδωκε γιὰ τὸν γαμπρὸν τ'
[ἀσκήρι.]

(τώρα νὰ ξαναευχαριστήσῃ τὴ Βίβλιν, καὶ ὕστερα νὰ ξαναευχαριστήσῃ διὰ τὰς ξαναευχαριστίας τὸ Ἀγγεῖον καὶ . . . πάλιν λέοντας) — τὸ Ἀγριο-λουλούδορον Ἄνδρον ἀπαίτεται τὴν Ἀνοικίατικὴν Βραδύαν καὶ τῆς εὐχεται καλὸ ταξίδι καὶ καλὴν διασκεδάσιν. — ὁ Κ. Π. Λάφης ἀνερφροεὶ τὸν Περονόσορον Δίγρον διὰ ἔλαβε φευδάνυμον καὶ ἄφ' οὗ καυγᾶται διὰ τὴν δευδερσίαν του, ἢς το εὖρη — ἡ Ἀγάπη τῆς Νεότητος ἀπέ- ζεσε τὸν Λιονισμένον Μάιον καὶ τὸ Κύμα τοῦ Λουναβέως, τὸ ὅποιον ἐρωτᾷ πῶς περῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν — οἱ Δικηγόροι τῆς Νεολαίας ἀποροῦν μὲ τὸν Πανταγῶδ Ἠρόδοτον, πῶς ἄφ' οὗ εἶνε πανταχοῦ παρών, ζητεῖ τὰ ὀνόματά των.

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξουν:** ὁ Περσέφανος Ἰαπεύς μὲ τὸ Ἑλληνι-
κὸν Ἐδαρος (εἰ δυνατὸν μὲ τὸνομά του) — ἡ
Παιδικὴ Χαρὰ μὲ τὴν Ἐδθμορον Κόρην, Σε-
μῆν Κόρην, Γλυκεῖαν Κάρδιαν καὶ Φά-
σμα τῆς Νεκρῆς — ἡ Τσιγγαρέλα μὲ τὸν
Μειράϊον Ἀστέρα, Θεαρένην, Ἐδέλι-
δας, Κάλικα Ρόδου καὶ Μέλλουσαν Καλο-
γρηγὰν — τὸ Χρυσὸν Παράκι μὲ τὴν Μυ-
στοπρωτὴν Φύσιν (μὲ τὸνομά της) — ὁ Αἰ-
θέτης τοῦ Μαρῶος μὲ τὸν Περονόσορον
Δίγρον, Κρητικὸν Κάστανον, Ἐαρινὴν Ἀρω-
μα, Ἀερῶντορον Ἱερὰποστολον καὶ Βρυχά-
μενον Ἀόεζα — τὸ Λευκὸν Κόρον μὲ τὴν
Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Νέμον, Χλόην
τοῦ Κρητισσοῦ, Πέτρην Σαυδόλον καὶ Σεμῆν
Κόρην (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἢ ἄλλου) — ἡ
Λιαιοποῦδα μὲ τὸν Ἀγγεῖον τῆς Ἀγάπης,
Ἀστροποταμίσην, Ἀεροντοποῦδαν, Γλυ-
κεῖαν Κάρδιαν καὶ Ἑλληνικὴν Ναυαργίδα,
(εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των) — τὸ Ἑλληνι-
κὸν Ἐδαρος μὲ τὸν Κάλικα Ρόδου, Πειραΐ-
δον καὶ Ἀμαρῶλιδαν — τὸ Κύμα τοῦ Δουνα-
βέως μὲ τὸ Κρητικὸν Κάστανον, Ζιζάνιον τοῦ
Ἀρακείου, Περίλυπον Ὀρραγῆν, Ἑλληνι-
κὴν Ναυαργίδα καὶ Λιονισμένον Μάιον —
ἡ Μόνωσις μὲ τὴν Ἐδθμορον Κόρην, Σωφρὴν
Φλόγα, Σπαρτιάτιδα Χειλωρίδα καὶ Κάρδιαν
ἐπὶ Πέτρην — τὸ Παραδεισιεῖον Πεννὸν μὲ τοὺς
Δικηγόρους τῆς Ναυολαίας, Ζιζάνιον τοῦ Γυ-
μασίου καὶ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρακείου — ὁ
Βάδερ μάσελ μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν —
ἡ Ποιμενίς τοῦ Παπαχαϊκοῦ μὲ τοὺς Ἐδέλι-
δας, Ἄλβην τῆς Θαλασσῆς καὶ Ἄδραν τῆς Κερ-
κίρας — τὸ Μεσολογγιτικὸν μὲ τὸν Ἡλενρι-
τωμένον Γάτον, Παρδαλὸν Γάτον, Μελαγρο-
λικὸν Σελινολάτριδα, Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν
καὶ Ἑλλην Βώσκη — ἡ Ἀνοικίατικὴ Βραδύα
μὲ τὴν Δευκασίαν τῆς Κούτρων (διὰ νὰνταλλά-
ξουν καὶ τὰ ὀνόματά των), Κελαϊδίτσαν, Κόκ-
κινην Ἐξοχὴν, Ὀρειοπόλον Ψυχὴν καὶ
Περωτὴν Τακιδιώτιδα — ὁ Ἰαπιδίτης τῆς
Ὀμίχλης μὲ τὸν Προσωποδοφῶρον Ἰαπιδίτην
καὶ Ἰαπιδίτην τοῦ Κάρακος — τὸ Φουγάρο
τῆς Εὐγενείας μὲ τὸν Καβοκτραχα, Ἄδραν τῆς
Κερκίρας, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Φω-
σοφοῦλοσαν Θάλασσαν — τὸ Κρητικὸν Κά-
στανον μὲ τὴν Ἀρρῶν Σπρίκτραν, Δίγρον Ἄ-
θηνῶν, Κάλικα Ρόδου, Ἀνθοῦσαν Νε-
όεζαν καὶ Ἀτίθασσαν (μὲ τὸνομά της) — ἡ
Κοπηλάτις Κόθων μὲ τὸν Μέγαν Ἀλέξαν-
δρον, Διαπρωτοφῶσον, Κόρην τοῦ Στρομῆτος
Νεράϊδαν τῶν Σπετιῶν καὶ Κρητικὸν Ναυτο-
πολι (μὲ τὸ ὄνομά του, ἢ ἄλλου) — ὁ Λιονι-
σμένος Μάιος μὲ τὸ Ἐρθμορον Νέφος, Νεράϊ-
δαν τῶν Σπετιῶν, Δικηγόρους τῆς Νεολαί-
ας καὶ Ἐδέλιδας.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους της: Κόρην τοῦ Στρομῆ-
τος (ἐλθθήσαν, ἀλλ' εἰ πληροπορταί σου εἶνε
ἔξ ἐξέλιων, αἱ ὅποιαι δὲν δημοσιεύονται, καὶ αὐτὸ
τὸ εἶνα χιλιάκις) Λιακὸν Ὀφίοντα (ὄρειται
20 λεπτὰ διὰ δύο τετραδ. Μ. Μυστικῶν, τὰ
ὅποια ἔστειλας χωρὶς τὸ ὠρμημένον δεκάλεπον
γραμματίσιον) Κερνθιακὸν Κύμα (αἱ παραγ-
γελιαί σου ἐξετελέσθησαν) Ἄστρον τοῦ Ὀλύ-
μπον (χάρω πού ἔγινες καλὰ) Κεραμιδογάτον,
Μέλλουσαν Καλόγρηγαν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν
ἐπιστολὴν μὲ τὴς τιμητικὰς ἐκτιμήσεις) Σκόνην
τῶν Ἀθηνῶν (ἐννοία σου, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω
διὰ τὴν εὐκρινεῖαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σου) Ἐ-
σπεταντῆν (σου ἔσταλα τὸν 23ον Τόμον καὶ
κατέθεσα τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὸ Ταυσιό, τῶν Ἀ-
πόρων) Ἀνθος τῆς Ἰσομορῆς (ἔστειλα ἔκ
γέου) Σεμῆν Κόρην (ἔχεις τὰς εὐχὰς μου, ἀλλὰ
δὲν λέγω διατὶ, διὰ τὸ μὴ σ' ἐνοήσῃται οἱ φίλοι
μου ὠραύματα τὰ Π. Πνεύματα ἄχ, ἄ: μου ἔ-
στειλαν ἔσαι πρωτίτιστα θεοί... εὐχῆς μου τὰ
δελεφάμα) Ἀπόλλωνα Μουσικήν (στέλλου-
ται τακτικὰ ἀλλὰ ἐκ ταχυδρομεία, ἐνεκα τῶν
καθάρσεων, εὐρίσκονται εἰς ἀνωμαλίαν) Μικρὸν
Φιλοπατρὶν (ἔχω ὑπ' ἔμφε μου διὰ τὸ προσεχὲς
ἔτος τὸ Μέγα Δάσος) ἐν ἀπὸ τὰ νεώτατα μυθι-
στορήματα τοῦ βουλοῦ Βέρν ἀλλ' ἂν δὲν θὰ
εἶνε αὐτὸ, θὰ εἶνε κανὲν ἄλλο πάλιν τοῦ ἴσου
μάγον συγγραφέα) Νεράϊδαν τῶν Σπετιῶν
(πολὸ μ' εὐχαρίστησαν αἱ πληροπορταί τῆς
ἐπιστολῆς σου εἰς τὴν πρώτην ἐκ τῶν ὠρα-
τήσεων του ἀπαντᾷ ἐμ, εἰς τὴν δευτέραν ναί) Ἐ-
κκαμμένον Κερδοῦδαν (διαβίβασα τὰς
ἐπιστολάς σου ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ
πολὸ) Ἀγγεῖον Ἀγγεῖρον ([E] διὰ τὴν
ὠραίαν ἐπιστολήν ἔ, νομίζεις διὰ ἡ διάπλασις
τοῦ 30οῦ αἰῶνος θὰ γίνῃ ἐφημερὶς καὶ θινναγγέλι
τοῦ εἶα τοῦ Ἀρεῖος; ..) Ριζοῦδαν (δὲν εἶνε
Παιδικὰ Πνεύματα ποῦτ' εἶνε διὰ μεγάλους)
Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς (εἰς τὸν ὅποιον ἔκαμε
μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ οἰκία οὗ 30.ῦ αἰῶνος,
ἔσον διὰ τὴν κλίσην του, τὴν τῶσον εὐγενῆ, τὴν
ἐπιδομασίαν καὶ τὸν συγγαίριον) Τρεμοῦδον
Ἀστὴρ (εὐχαριστᾷ δι' ὅσα γράφεις καὶ χαίρω
πού σου ἔρεσαν τόσο αἱ Διετεῖς Διακοπαί) Ἡ-
ριστρίαν (ναί τὸ Π. Πνευῖ ὠραίων) Ἀο-
ξίαν (ἡ πρότασις σου εἰς τὸ προσεχὲς ποῦθ' θὰ
εὐχαριστῶν ἂν μου στείλῃς νὰντιγνώσω καὶ τὸ
πρωτότυπον διήγημα) Θερινὴν Βροχὴν (ἔ, πάλιν
καλὰ, ἄφ' οὗ δὲν μ' ἐλαρμόνησες ἡ ἐπιστο-
λή σου τωροπότη, ἀλλὰ νὰ ἰδῶ ποτε θὰ ξανα-
γράψῃς) Μελατωπίδα (χαίρω πού εἶσαι ἐνε-
κλῶς καλὰ καὶ πού ἀπεφάσεις νὰ εἶσαι τακτικὴ)
Ἄστρο Κόθωνο (τὶ ἀπερῆνον ποῦ εἶνε αὐτὴ
ἡ φίλη σου! καλὸ τὰ Μ. Μυστικὰ εἶνε μόνον
διὰ παιδιὰ ὀκτὸ ἐτῶν; δὲν ἐρωτᾷ γὰ μᾶλλον
εἰς τὴν Εὐρωπὴν νὰνταλλάξουσιν καὶ οἱ μεγάλοι)
Βίβλιν (ἔστειλα) Ἀγριοβιολέταν ([E] διὰ
τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὰ ὠραία τετραδία
ἐμ, ἢν ὄρειταις) Ἐαρ (ἔστειλα) Ἀγριοβι-
λοῦδον Ἄνδρον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 25 Ἀ-
γούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λέσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Ὀκτωβρίου
Ὁ χάρτης τῶν λέσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναν γράφωσι
τὰς λέσεις των αἱ δημοσιεύομεναι, πωλεῖται ἐν
τῷ Ἱερῶν μὲς εἰς φανήλους, ὡς βασαν
περὶ τῆς 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1

Νέος διαγωνισμὸς Λύσεων.
[Κατὰ τὸν αἰῶνα προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ
σημερινοῦ φύλλου ἀρχεται ὁ νέος 70ῦς Διαγωνι-
σμὸς τῶν Λύσεων.]

589. Τονόγραφος.
Εἰς τὴν σφίραν τὴν γρήνην
Πάντοτε θὰ εὐρεθῶ,
Ἀλλὰ μὲ μου δὲ τὸν τόνον
Εἰς τὸ σῶμα γὰ ἐρεθῶ.
Ἐστὴν διὰ τοῦ Κοκκουρῆκου

570. Συλλαβογράφος.
Ἐπιρρήξαι τὸ πρῶτον μου πατεῖς τὸ δευτέρου μου
Καὶ ἐάν εἶσαι ἔκτατος, βέλπεις τὸ σύνολον μου
Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀναστασίου Α. Σοφράου

571. Στοχειογράφος.
Νῆσος εἶμαι οὐχὶ μεγάλη.
Ἄν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Βασιλεῦς τις θὰ προβῆλῃ.
Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀγρῶ Μενεξιδῶ

572. Ἀναγραμματισμός.
Κατ' ἔτος μὲ πληθαίνει,
Παῖς, καὶ θυμῶν...
Ἄν μ' ἀναγραμματίσῃς.
Σὺ φέρια μὲ τῆς ἡγῆσης.
Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀρροῦδης Παπαπρωτοκόου

573. Ρόμβος.
Τὰ δύο μου ἄκρα θὰ εὐρῆς κάτω ἐπὶ τὴν εἰσοδὸν σου
Φόρισται τὸ δευτέρου εἰς τὸ ὑπὸγειόν σου.
Μήπως ζητεῖς τὸ τρίτον μου; Στὸν στίχον θὰ το
εὐρῆς.
Ὅθι γίνῃς δὲ τὸ τέταρτον, νὰ οἰκονομήσῃς ἂν ἐξήρῃς.
Καὶ ὀλοκλήρως, χρήματα θὰ τὸ πέμπτον μου
δηρῶς.
Τὸ ἕκτον εἶνε σύνθετος ἐξ αὐτῶν ρόμβου, καὶ ἄκρα
πολὸ.

Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἰωάννου Ἀπικηνοῦ
574. Ἐπιγράφη.
Ζητεῖται ἡ ἀνέγνωσις τῆς κάτωτι ἐπιγραφῆς:

**Η Ι Ο Π Η
Ε Σ Ι Ε Σ
Ι Μ Υ Σ Ο
Μ Ω Ρ Ε Τ
Σ Η Σ**
Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀστέλου Ν. Πικηδῶ

575. Ἀστὴρα ἐρώτησις.
Πῶς φέρει ἔχει τὴν οὐρανὸν τοῦ εἶδος καὶ τὸ κε-
φάλι του εἰς τὴν Ἰστανδῶν;
Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀρροῦδης Παπαπρωτοκόου

576. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τῶν ἑξῆς γράμματα τῶν ζη-ομένων λέξεων
ἀποτελοῦν μυθολογικὸν πρόσωπον, ἔπισης δὲ
καὶ τὰ δευτέρη:
1. Χρήσιμον εἰς τοὺς μαθητάς. 2. Πρωτεύου-
σα Κράτους. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4.
Πρᾶγμα ποῦ πωλεῖται καὶ ἀγοράζεται. 5. Νῆ-
σος ἑλληνική.
Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἀναστασίου Α. Σοφράου

577. Φωνηεντολογία.
* * - μῆρ - σπον - ναν - τιν - μῆλν
Ἐστὴν διὰ τοῦ Ἰωάννου τῆς Καλοκωθοῦ

578. Γράφος.
ὦ ! ὦ ! ὦ ! ὦ !
ὦ ! ὦ ! ὦ ! ὦ !
Ἐστὴν διὰ τοῦ Διακωνοῦ Ἀργαλοῦ

579. Παγκύβη Εἰκὼν.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς Μακρίτης Βίβλος, τῆς ἐν
σελίβι 280 δημοσιευομένης. Τὸ περὶ μὲνόμενον
πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἄπλως ἐπὶ τοῦ χάρτου
τῶν Λύσεων, ἂνε περιγραφῆς.

Α Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 29

501. Φιλοκοιμῆν (φ' λῶ, ποιμῆν). — **502.** Ἰκτι-
νος, κέηος, Τῆρος. — **503.** Βρέστη.
504. **Κ** **505.** Ὅπου δὲν
Ρ κίπτεται λόγος,
Λ **Α** **Μ** **Ι** **Α** κίπτεται ῥάβδος.
Σ **Ο** **Λ** **Ω** **Μ** **Ο** **Σ** (Ἡ ἀνάγνωσις κα-
Μ **Ε** **Ν** **Α** **Ν** **Α** **Ρ** **Ο** **Σ** θέτωι ἐκ τῶν ἑνῶ
πρὸς τὰ κάτω καὶ
ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερᾷ). — **506.** ἹΕΡΟΥΣΑ-
ΛΗΜ (Ἐρος, Πέα, ὄρος, ὄλη, Ζάμ, ἔλος,
λάρος, Ἡρα, Μῆλος.) — **507.** Ἐπέκ τῶν δύο
ἐννεά, ἀφαίρεσον πέντε, κἀμνον τέσσαρα. —
508. ΔΕΣΒΟΣ (Ἀψῶν, ἈΕρος, ΘίΣος, Κου-
βα, Ἰμβρος, Σκῦρος.) **509.** Εἰ χαλῶ παροι-
κήσῃ, ὀσομάζειν μαθητῶν. — **510.** Μὴ ἐπίχαιρ
ἐπὶ χρήματιν ἀδίκους.